

Ключ

Про книгу

Журналіст Андрій Крайній — справжній ерудит, вільно володіє живими й мертвими мовами, але з матеріальними цінностями якось не склалося: доживши до віку Христа, не має даху над головою. Не йому, безхатченку, гребувати теплим помешканням — хай навіть заповітний ключ простягнув йому дивакуватий незнайомец, а номер квартири навіює забобонний страх. Що ж це було: манна небесна чи прикра помилка? Незабаром Крайньому знадобляться ще два ключі: до таємниці зникнення господаря квартири номер 13 і до серця фатальної жінки, до якого не так легко достукатися...

ВАСИЛЬ ЩИГАЛЬ

КЛЮЧ

ВІДІМКНИ ТАЄМНИЦЮ ЗА КРОК ВІД ТЕБЕ

КСД

КЛЮЧ

ВІДІМКНИ ТАЄМНИЦЮ
ЗА КРОК ВІД ТЕБЕ

ВАСИЛЬ
ЩЕДРАЯ

КЛЮЧ

Роман

ХАРКІВ
2023 КСД

КСД

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
2023

ISBN 978-617-15-0288-8 (epub)

Жодну з частин цього видання не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі без письмового дозволу видавництва

Електронна версія зроблена за виданням:

Обережно! Ненормативна лексика!

Шкляр В.

Ш66 Ключ : роман / Василь Шкляр. — Харків : Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», 2023. — 256 с.

ISBN 978-617-15-0064-8

Журналіст Андрій Крайній — справжній ерудит, вільно володіє живими й мертвими мовами, але з матеріальними цінностями якось не склалося: доживши до віку Христа, не має даху над головою. Не йому, безхатченку, гребувати теплим помешканням — хай навіть заповітний ключ простягнув йому дивакуватий незнайомиць, а номер квартири навіть забобонний страх. Що ж це було: манна небесна чи прикра помилка? Незабаром Крайньому знадобляться ще два ключі: до таємниці зникнення господаря квартири номер 13 і до серця фатальної жінки, до якого не так легко достукатися...

УДК 821.161.2

© Шкляр В. М., 2017

© Depositphotos.com / Podsolnukh, oscar.porras, stocksnapper, derepente, обкладинка, 2018

© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», видання українською мовою, 2023

© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», художнє оформлення, 2023

*Одні назвуть цей роман детективом. Другі добачать у ньому
твір еротичний. Треті вважатимуть його містичним,
окультним або й ритуальним.
Усіх, хто шукатиме в цьому романі тільки перше, друге
і третє, я прошу його не читати.
Автор*

Prologue

Я стою перед високим судом за те, що пролив кров ближнього. Та я спокійний і незворушний, як холодна кам'яна брила, бо з усіх сил прагну цього суду і ладен взяти на себе ще більшу вину, ніж вона є насправді, аби мене покарали якомога суворіше. Тому мені не подобається комедійне забарвлення цього процесу — ніякої тобі врочистості. Приміщення наших провінційних судів просто жалюгідні. Навіть важко назвати залю цю обдерту кімнату, де зі стін і стелі сиплеться тиньк, де світить ребрами вичовгана дощана підлога, яка от-от провалиться, а замість суддівського помосту стоїть звичайнісінький голий стіл.

Ще убогіша бокова кімната, де проводять свої наради слуги Феміди: її двері постійно відхилені, їх кілька разів сердито причиняли, а вони все відходять, і ще на самому початку я помітив, як за тими «лаштунками» рожевоцокий кирпатий суддя нашвидкуруч натягує через голову — наче спідницю — пожмакану чорну мантію. Він зодягав її поверх пістрявого светра грубої в'язки, і я ще тоді звернув увагу на його пухкенькі рожеві щоки — здавалося, він і досі ссе мамину цицьку, хоч розміняв четвертий десяток, а коли всі встали і цей пантатрюель усівся на своє місце, то з-під столу безглуздо виглядали його нечищені черевики сорок шостого розміру і навіть видніли заправлені в чорні шкарпетки сині кальсони.

Молоденьке дівча, яке вело протокол засідання, витріщило свої здивовані оченята на вбивцю і злякано опустило їх тільки тоді, коли я не витримав і підморгнув їй, мовляв, не хвилюйся, все буде гаразд.

Що ї казати, є в цих судових засіданнях щось від театралізованого дійства, і, щоб скоротити кількість його персонажів, я категорично відмовився від адвоката. Дивлячись на кирпатового суддю і побоюючись, аби він не почав колупатися в носі, я прикликав собі у порадики мого давнього приятеля Жана-Поля Сартра, який набагато раніше за мене дійшов висновку, що людина по-справжньому здобуває свободу лише у в'язниці. Я викликав його дух без особливих зусиль (не так, як це робив великий медіум Каззот, котрий після кожного такого сеансу непритомнів або, навпаки, впадав

в істерику) і попросив поради, як його краще повестися, аби виклопотати у високого суду щонайсудовіше покарання.

Однак мій дорогий Жан-Поль, автор неперевершеного гробуху «Шляхи свободи», сказав, що все це не так просто, адже брехнею далеко не заїдеш, тож на суді треба все-таки говорити правду і тільки правду, щоб *laisser faire, laisser passer*¹, і я з ним погодився: «Хай буде так, — сказав я, — а як воно буде — *qui vivra verra*²».

¹ Не перешкоджати природному перебігу подій (франц.). (Тут і далі прим. автора, якщо не вказано інше.)

² Хто житиме, той побачить (франц.).

1

Тепер мені часто сниться піщаний вітер, снилися височезні сосни, які постогнували від того вітру, а піщана курява навіть уві сні забивала подих, і я прокидався серед ночі через те, що не міг дихати. Віднедавна я зрозумів, що це мені не ввижається, що в цьому помешканні й справді не вистачає повітря, і тепер мене дивує, чому люди так люблять старі будинки з високими стелями: ніби й багато простору, а закуриш цигарку, то дим із кімнати не вивітриш, він залишається тут назавжди, облягає стелю і стіни, які домішують до тютюнового духу запах старого передавненого порошу.

Можливо, я перебільшую, може, аж занадто нарікаю на це помешкання, бо з певного часу мені стало тут зовсім незатишно, я втратив спокій і навіть сон. А коли й засинав, то знов і знов бачив скрипучі сосни, які коливалися у вихорах вітрів, ті вітри здіймали піщану куряву, яка теж скрипіла на зубах, і згодом я все це побачу увіч, коли розпочну своє недолуге розслідування й поїду до пана Ярчука, там я побачу й таке, чого не витворить найхімерніший сон, однак не забігатиму наперед, а почну все спочатку. І хоч тепер мені важко сказати, де в цій історії початок, а де кінець, пам'ять насамперед вертає до того зимового дня, коли я знов опинився без даху над головою. О, це вже міцна традиція, яка тягнеться ще з моїх післястудентських літ: господар квартири спроваджує тебе на вулицю неодмінно взимку і в найлютіші морози. Слава Богу, цього разу хоч не випадало возитися з речами, бо після недавнього розлучення єдиним моїм скарбом із хатнього начиння залишилася хіба що сумнозвісна зубна щітка. Справедливості ради скажу, що перепала мені й старенька «лада», придбана з рук після того, як за несподівано кругленьку винагороду я скомплював для однієї новостворюваної партії статут і програму, й тепер це авто стояло, можна сказати, під охороною, прикидане снігом, на внутрішньому подвір'ї біля осідку тієї ж таки партії. Узимку я на ньому майже не їздив, зате це була непогана схованка для всього мого майна.

Отож і того грудневого вечора я поскидав торби в машину, а сам пішечки рушив у напрямку кав'ярні «Троє поросят». Давненько я там не був, може, тому, що останнім часом велось мені непогано, обминав ту гамірну місцину, де завжди збиралися невдахи, де постійно витав

дух біди, і часом мені здавалося, що її, ту біду, можна підхопити, як нежить. Та коли ставало непереливки, я мимохіть вирушав до «Трьох поросят», бо завжди тут зустрічав когось із друзів або й ціле товариство бодай звіддалік знайомих мені людей, вірних завсідників цієї кав'ярні. В одному гурті тут можна було побачити забутого актора, меланхолійного поета і безнадійного бродягу, якого щойно випустили з тимчасового ув'язнення, поважного журналіста і п'яного як чіп вантажника. Одне слово, погомоніти було з ким, але того вечора я, крім усього, мав ще сподіванку напроситися до когось переночувати, перш ніж напитаю нову квартиру.

Саме звідси, із «Трьох поросят», усе й почалося. Сотні разів я прокручував подумки кожную розмову, згадував кожне обличчя і не раз ще ходив до цієї кав'ярні, аби відтворити в пам'яті найдрібнішу абищицю.

Усе починалося так просто й банально (саме у тій непримітності й губилася ниточка Аріадни, за яку я не міг ухопитися), так звично усе виглядало, що тільки згодом я став дошукуватися в кожному слові чи спостереженні якогось таємного знаку і поволі впадав у містику. Бо те, що відбулося, не клалося здорового глузду. Я прикликав на допомогу магів потаємних наук Дебароля і Сен-Мартена (слава Богу, читав їх в оригіналі), ночами божеволів разом з абатом Агрипою над загадкою чисел, у яку намагався прозирнути ще Піфагор, та згодом усе це облишив, аби до решти не спасти з розуму, і сам викинув диявольську штуку.

Однак повернімося до «Трьох поросят», де стоїть крута пахощ підсмаженої кави і хмільний туман, де в тютюновому диму висить сокира і тирлюються люди, сновигають від столів до бару, від бару до інших столів, перегукуються завсідники — звичайна собі метушня, в якій немає за що зачепитися окові і яка після першого збудження напосідає на тебе гнітючою втомою. Кав'ярня влаштована так, що відразу всю не окинеш оком, її зала перегороджена арковими проймами на три частини (звідси, мабуть, і назва — «Троє поросят»), і я обійшов усі, шукаючи знайомих, поки нарешті таки помітив мого любого друга Івана Маловічка — його велика лиса голова світилася у мороці, як місяць-повня, і цей місяць цідив із чарочки горілку такими делікатними ковточками, наче то був риб'ячий жир.

— Сто років тебе не бачив, — сказав Іван Маловічко. — Ти що, десь служиш?

— Не каркай, — відповів я і подумав, що мій любий друг Іван таки справді схожий на велику лису ворону, яка живе триста років, — інакше як могло вийти, що він не бачив мене сто літ.

— А де ж пропадав? — прискіпався Маловічко.

— Писав дисертацію.

— Ти-и-и-и?

— Не собі, не лякайся. І всього лиш кандидатську, — заспокоїв я Івана, щоб він не захлинувся риб'ячим жиром. — Так що я частую.

Я підійшов до бару і галантно вклонився своїй щирій приятельці Катрусі, для цілковитої чемності хотів ще підморгнути, але не вийшло: зір поглинала пазуха, де здіймалися дві вершини Арарату, і в тих вершинах дихали два пригаслі вулкани.

— Десь далеко їздили? — спитала Катруся.

— Атож, до Америки. На Генеральну Асамблею ООН. Ти не уявляєш, серденько, як після Америки хочеться по-людському напиться. Давай пляшку «Княжого».

— І, звичайно, без закуски! — зневажливо пхикнула Катруся.

Як ласувать, то ласувать: на зло Катрусі я взяв аж три коробки чипсів, бо при світлі Маловічкової лисини вже побачив свого давнього приятеля Сергія Приходька, який помахував мені рукою, як це роблять вожді на трибунах під овації очманілого натовпу. Авжеж, я мушу мати за честь, що Приходько приєднався до нашого столу, мушу навіть прихопити для нього порожню чарку, а за це він доконає мене своїми віршами.

— Ти що — розв'язав? — весело спитав Приходько.

— На відміну від інших, я ніколи й не зав'язував, — сказав я і цим легенько його вколов, та він не образився. Зрештою, Приходько ніколи не приховував, що вже кілька разів кодувався, однак це ще дужче розпалювало в ньому апетит до спиртного (знать, така сильна психіка, — хвалився Приходько).

Ми з ним випили до дна, а Іван Маловічко, як і личить справжньому європейцеві, знов-таки лишень умочив губи і запропонував нам каву.

— Ні, — сказав я, — кава викликає тривогу.

Відповідь Іванові була незрозуміла, але вдовольняла його цілком. Він захоплено дивився, як Приходько точить чипси, наче великий

колорадський жук допався до сушеної картоплі. Ми випили ще по одній, і я вже відвертіше подивився в той бік, де за столиком самотиною сиділа дівчина з коротенькою косичкою, видно, когось чекала, бо й келишок лікеру, що стояв перед нею, був непочатий, і вона майже не зводила очей з аркової пройми, яка вела до нашої зали.

— Подобається? — спитав Приходько.

— Може бути.

— Вона тут буває щовечора. Але — ні з ким.

— Лесбіянка, — сказав Маловічко. — Або причинна. —

І відсърбнув ще пів краплі.

— Слухай, може, тобі принести блюдце? Наллеш у нього і будеш сърбати. — Я запалив сигарету, відчуваючи роздратування, чи, може, вже тоді в мені оселялося лихе передчуття. Дрібними порошинками літало воно в цьому хмільному мороці й осідало на мою бідну голову.

— А скільки коштує така робота? — не витримав Маловічко і спитав про те, що муляло його цілий вечір.

— Яка? — придурився я.

— Дисертація.

— За кандидатську я беру тисячу, за докторську більше, звичайно. — Я випустив кільце диму, і воно зависло над лисиною Маловічка.

— Баксів?

— Ні, гульденів, — сказав я і випустив ще одне кільце.

— Усе одно мало, — надувся Маловічко.

— Мені вистачає. — Я знов подивився на ту дівчину з короткою косичкою і відчув собачу печаль безхатнього чоловіка.

— А я оце переробив одному вірші, то він мені... — почав було Приходько й примовк, бо над нами вже стояв наш любий друг Василь Іванович і з його закручених високо вгору вусів сипались іскри.

Я не певен, що Василь Іванович саме так і звався, можливо, ім'я анекдотичного полководця приліпилося до нього якраз через оті пришелепкуваті вуса, що стриміли вгору, наче антени, й невідь-що виловлювали у повітрі, може, вони навіть уловлювали сигнали біди, бо тепер, згадуючи його сатанинський регіт, я все більше схиляюся до думки, що людина не може отак безпричинно сміятися.

На ньому була якась чудернацька бурячкова куцина (під колір його обличчя), а через плече звисала незмінна брезентова торбина, у якій

завжди було кілька пляшок спиртного — пізньої пори Василь Іванович збував напої з націнкою. Я щиро зрадів його з'яві, бо, по-перше, міг тепер взяти пляшку трохи дешевше, ніж у Катрусі, а по-друге, з'явилася надія, що саме цей всюдисущий чоловік щось путнє пораїть з ночівлею.

У мене вже туманіло в очах, та я ще бачив ту жінку чи дівчину, яку теж огортав сріблястий серпанок, і коли вона наштовхнулася на мій погляд, то замість відвести очі, навпаки, дивилася довго й проникливо, як у тій грі — хто кого передивиться. Я програв, але це була приємна поразка. І саме тоді поскаржився Василеві Івановичу, що знову не маю даху над головою, шукаю квартиру, а він, помітивши мої позирки на коротку косичку, розхристано запитав: «Квартиру чи ключ?» — і раптом зареготав мені в обличчя, як сатана, а коли я пояснив, що не маю де переночувати, Василь Іванович пообіцяв узяти мене з собою в капезе, найкраще капезе у Києві, запевняв він, бо недалечко від вокзалу і поруч метро. Цей нарваний Чапай знов, бризкаючи слиною, зареготав мені в обличчя, і на той сатанинський сміх заозиралися всі відвідувачі «Трьох поросят», я вже пошкодував, що звернувся до нього, а потім глянув на дівчину в срібному серпанку й побачив, що вона незворушна (якщо зараз усі стануть на голови, вона й оком не скліпне), і раптом збагнув, що ця дівчина дивиться не на мене, — так дивляться у безкраю далечінь, що сягає далі за обрій.

Щоб перекинутися словом з Катрусєю, я замовив три кави (сам не пив, бо кава справді викликала у мене гостре відчуття тривоги), а потім спитав, хто ота дівчина, й зумисне озирнувся на неї, не приховуючи своєї цікавості, а Катруся знову зневажливо пхикнула: вона така дівчина, як я балерина, до того ж у неї не всі вдома, ревниво сказала Катруся, авжеж, не всі вдома, бо шукає якогось чоловіка, а вам, Андрію, пора вже спатки, ви перебрали сьогодні надміру; та я не жалівся їй, що не маю де «спатки», лиш печально дивився на дві вершини Арарату і заздрих Ноевому ковчегу, який зачепився за вершечок вірменської гори.

Отакої! Як тільки я відходжу, наш столик окуповують дедалі ширшим колом, ніби він медом намазаний, — присусідилося ще двоє, щоправда, на столі стояла новенька пляшка в росі, видно, принесена недавно знадвору, мабуть, виторгувана у Василя Івановича, бо той

знов так реготав, що з вусів, потріскуючи, сипались іскри. «Ви знайомі?» — «Авжеж», — я не знав, хто вони, але думав, що ми вжедесь бачилися, та де ж — не інакше як у «Трьох поросятах», зрештою, тут усі коли-небудь бачилися, і ми знову випили за зустріч, та, я певен, не хміль заслав мені очі, це було не сп'яніння, а якась дика прострація, адже я пам'ятаю із того вечора багато всіляких дурниць, однак саме під ту хвилину, яка вимагала найбільшої пильності, на очі впала мана. Я навіть не помітив, коли пішла із «Трьох поросят» та жінка, що цілий вечір поглинала мій зір, а потім, завваживши це, впав у таку нуду, що на мене повіяло потойбіччям.

Годі! Мені вже нічого не хотілося, і під сатанинський регіт вусатого мефістофеля я поплентав до дверей, поволік свою собачу печаль на собачий холод, і коли вийшов надвір і сапнув морозної свіжості, то побачив, що падає сніг. У нічному повітрі його не видно було, здавалося, що він падає тільки над ліхтарем, який розпливчасто жовтів угорі, і, перш ніж зайти в телефонну кабінку, я зупинився під тим ліхтарем і підставив обличчя снігові. Й ось тоді, коли я дослухався холодного лоскоту нічного неба, я почув рипіння снігу під чиймись кроками, а потім помітив чоловіка в жовтому колі вуличного ліхтаря, це був, напевне, один із тих двох, що підсіли до нас наостанок.

— Візьми.

Я побачив перед собою його простягнуту руку. Це була красива витончена рука, повернута долонею до неба.

— Візьми.

— Що це?

— Вулиця Рогнідинська, три, квартира тринадцять. Легко запам'ятати. Це зовсім поруч.

— А ти?

— А я поспішаю на потяг. Маю тривале відрядження.

— Не знаю...

— Облиш. Бери і почувайся як дома. Все буде пречичудово.

Я дивився на його долоню.

На ній лежав звичайнісінький ключ.

2

Я доплуганив до знайомої вулиці і без зайвих пригод знайшов третій номер. Старезна п'ятиповерхова будівля похмуро бовваніла за невеличким сквериком, відступивши від дороги і решти будинків кроків на тридцять. Колись мені доводилося редагувати довідник з історії Києва, і я знав, що ця вулиця поміняла вже кілька назв, одну з них навіть пам'ятав — Бульйонна.

До єдиного парадного вели височенькі сходи, далі був темний під'їзд і старий скрипучий ліфт. Я навмання натиснув на цифру «три», оскільки вона мене переслідувала починаючи з «Трьох поросят», і, вийшовши із сітчастої клітки ліфта, опинився перед височезними двостулчатими дверима. Так і є — № 13.

Я дістав із кишені пальта плескатою ключика, він на диво легко повернувся в замку. Було трохи моторошно ступати в темряву чужої оселі, однак я креснув запальничкою і швидко знайшов вимикач.

Коридор був голий-голісінький, окрім порожньої вішалки — геть нічого, далі дві суміжні кімнати також зяяли пусткою, хоча були дуже просторі, але ця просторість ще більше підкреслювала порожнечу, в якій зовсім губився і чималий розкладний диван, і допотопна шафа, і ще якийсь дріб'язок.

Трохи обжитішою здавалася кухня, розташована чомусь за обома кімнатами, тут навіть висів на стіні телефон, але і її, кухню, не назвеш типовою навіть для холостяка-спартанця. Знаскоку майнула думка, що цю квартиру недавно обібрано, а мене підставили, аби замести сліди, проте я відразу ж і відкинув таке припущення: у цій порожнечі був свій лад — можливо, якийсь неприродний, ще невловимий на перший погляд, але він був і підказував, що крадіжкою тут не пахне. Скоріше за все, господар помешкання або ж перебрався сюди недавно, або жив, знаючи, що рано чи пізно йому доведеться звідси піти, тому й не обтяжував себе хатньою зайвиною.

І все-таки вже тоді на мене повіяло холодним мороком невідомості, хоча метрові стіни будинку не пропускали холоду, тут було тепло, як у вусі.

Я зняв пальто і повісив на вішалці в коридорі. Ну от, уже веселіше, принаймні не так порожньо. Потім, як дитина, що боїться ночі, знов позаглядав у всі закутки, відчинив ванну, туалет і навіть зазирнув до

шафи, в якій теж не було нічого. На кухні я машинально зняв телефонну трубку, однак почув лиш легесенький шум, що його чуєш, приклавши до вуха мушлю. Телефон не працював.

Дякувати Богові, і трупа ніде не було. Майже не роздягаючись, я ліг на незасланий диван і, вже засинаючи, подумки мовив собі чудернацьке словечко, запозичене у свого благодійника: «Пречичудово».

До ранку спав як убитий, та, прокинувшись, знову став оглядати помешкання — мене доймало сум'яття. То здавалося, що ось-ось хтось прийде і спитає, як я тут опинився, то обсідали ще химерніші думки, про які й говорити соромно. Я відмітав усі найтривожніші здогади, та все одно не знаходив рівноваги: той чоловік навіть не сказав, коли він повернеться; «тривале відрядження» — це, за теперішніми мірками, може бути і тиждень, і місяць, і рік. Утім, якби від'їжджав так надовго, то, певна річ, подбав би, щоб здати квартиру за круглу копійку. Отож я вирішив не перетягувати сюди свої речі з машини, взяти хіба сумнозвісну зубну щітку та ще, може, якісь папери: вчорашні посиденьки у «Трьох поросятах» підірвали мій бюджет, і тепер уся надія була на «політичний портрет» одного депутата, за який мені обіцяно триста «зелених». З цього приводу, напевно, вже розривається телефон у квартирі, з якої мене вчора попросили, ну й нехай.

У моїх нових апартаментах було тихо, як у льоху, — не вірилося, що цей будинок у самісінькому центрі міста. Так, тут можна попрацювати, і якщо мій благодійник затримається у від'їзді на тиждень-другий, то я встигну залагодити фінансові справи і найняти нове житло.

Я вийшов надвір — свіжий сніг у скверику був такий білий, що мимоволі подумалося про чистий аркуш, з якого все починають спочатку. Тільки тепер я роздивився, що «мій» будинок мав напівпідвальний поверх, де діяла постійна виставка акваріумних риб. Сам фасад підказував, що будинок зведено десь на межі сторіч, коли міська архітектура перейшла до сецесії, відступивши од класичних стилів.

Щоб не курити натщесерце, я випив у забігайлівці на Басейній зеленого чаю, потім для розваги повештався на Бессарабському ринку

і рушив до осідку моєї любої партії: крім усього, мені потрібен був телефон.

Моя кохана «лада» стояла у сніговій шапці зовсім нещасна, поруч з надутими іномарками вона виглядала сиротиною-Попелюшкою, що притулилася зі своїми підсніжниками поміж нахабно-потворних перекупок. Я позичив у чергової баби Наді (тут її звали пані Надя) віника, ретельно обмів машину, потім піднявся до штаб-квартири партії, яка розгортала свою діяльність згідно із моєю програмою і статутом. Це, звичайно, невеличке перебільшення, бо ті серйозні документи я, самовпевнений ерудит і поліглот, передер із «західної демократії» і новоспечені партійні боси пісяли від задоволення. Врешті-решт, програмні документи були потрібні їм не стільки для дії, як для Мін'юсту, тобто для реєстрації партії напередодні виборів, та все одно ці високі політики шизіли від того, як бездоганно написано їхню програму, — чого вартий хоча б ось такий постулат: «Ми змагаємо до того, аби конституційно закріпити право на приватну власність громадян, яка є священною і недоторканною». І хоча в нормальних країнах це було зрозуміло й козі, партійні боси виклали штуку фактично за казку про солом'яного бичка, ще й дозволили мені тримати на подвір'ї їхнього офісу всю свою приватну власність, яка, треба сподіватися, також є священною і недоторканною. Вони навіть сватали мене до себе на службу, але я, як земляк славетного Григорія Савича, казав, що світ мене ловить, та не спіймає, хоч насправді той світ постійно хапав мене за шкірки, як паршивого кота, й особливо боляче ухопив, коли я з намови тих-таки високих політиків зв'язався з одною небезпечною аферою, яку згодом назвав «Операція “ватяні штани”». Погодився я на ту цікавенну пригоду не за гроші, вона імпонувала не тільки моїм авантюрним уподобанням, а, так би мовити, й громадянським, — це коли відомий татарин Рафат організував моїм партійцям коридор у заблоковану Чечню і треба було перевезти тим коридором чималу суму валюти. Вибір упав на мене не стільки через уроджену смаглявість і гарні очі, як завдяки знов-таки моєму ненаситному поліглотству і давньому інтересу до кавказьких народів. Валюту вирішили зашити у ватяні штани, а зодягти їх на себе мусив, певна річ, я. Однак не було ще ні грошей (принаймні у мене), ані штанів, а я прийшов до тям в калюжі крові, облитий спиртом (той спирт мені, неприємному, навіщось заливали до рота). Це сталося ще

на давнішій моїй квартирі, з якої теж мусив піти, адже нападники розтрощили на друзки двері — кому потрібен такий квартирант? — вони, як потім я зрозумів, менше за все боялись міліції і чинили розбійний напад відкрито і навіть демонстративно. Найдужче ж мене вразило те, що «швидка», яку я викликав з останніх сил, завезла мене — закривавленого, зі струсом мозку — не до лікарні, а до витверезника, і вже зовсім доконав гевал-санітар, який, витягуючи ветеринарним шприцом кров із моєї вени для псевдоекспертизи (ось для чого вони облили мене спиртом, імітуючи п'яну бійку), так от, саме витягуючи брудним шприцом кров, він наспівував... Шевченкові «Думи».

Після невдалої операції «ватяні штани» у мене часом і досі, особливо після різкого руху, паморочиться в голові, однак я не тому відмовився піти на службу до партії, а через те, що не хотів зв'язувати собі руки, адже останнім часом приноровився до «ринкових умов» і міг заробити копійчину на порожньому місці, хоч би й так, як от із програмою цієї партії, яка позичає мені навіть віника обмітати сніг із машини. Я подякував бабі (пані) Наді за того віника і піднявся в секретаріат до свого щирого приятеля Ігоря Сердюка — високі політики цілісінський день протирали штани в парламенті і тільки вечорами заглядали до офісу партії, а Ігор Сердюк на попередніх виборах пролетів, як фанера над Парижем, то мусив гібити біля телефонів денно іночно, у свята і вихідні, адже навіть того недільного ранку я застав його, бідолаху, згорбленого за партійним столом, такого згорбленого і замученого, що, здавалося, він сам-один тримає на своїх вутлих плечах усю розбудову держави, високі партійні боси ще додивляються солодкі сни, бачачи себе у президентських кріслах, а він, сірома, мусить оце тягти всю державу на своєму горбі, і ще ж невідомо, як там воно буде на нових виборах. Утім, у проміжках між титанічною працею Ігор якось викроював часину на аудієнції з Бахусом і тому й зараз затято жував м'ятну гумку.

— Є ці-авий комп-омат, — жував слова мій любий друг Ігорко, якого я вже добре розумів: це означало, що на когось знайдено «цікавий компромат», тож мені залишається приробити йому ноги, тобто написати статейку, а високі політики розрахуються і з газетою, і зі мною.

— Бензин чи спирт? — спитав я.

— Нахта.

Отже, я майже вгадав. Нафта — це той же бензин.

— Ні, дякую, — сказав я.

Мені зовсім не хотілося до травматологічного витверезника.

— Ще трохи поживу, — сказав я.

— Хе-ово, — сказав Ігорко. — Мо-е, подумаєш?

— Не можу, шукаю хату.

— А нахи-а ж ти відмовився йти до нас? Ми б тобі найняли службову ква-ти-у.

— Мені достатньо вашого телефона. Дозволь?

Мій любий друг Ігорко підсунув до мене апарат, а сам делікатно почовгав з кімнати, і, дивлячись йому вслід, дивлячись на його низько опущені плечі, я щиро вірив, що він, бідолаха, несе на собі розбудову держави навіть тоді, коли йде перекинути гальбу пива, — чого ж не піти, якщо його любий друг Андрій Крайній трошки посидить біля телефона.

Я подзвонив у редакцію, запевнив, що «політичний портрет» депутата на тижні буде готовий (там справді хвилювалися з цього приводу, адже декому належав більший гонорар, ніж мені), а потім став обдзвонювати весь Київ у найпильнішій справі: самотній чоловік, безпартійний, інтелігентний, високоосвічений, вільно володіє французькою і грабаром³, фарсі і гуджараті, вік Ісуса Христа, зріст 182 сантиметри, був одружений всього лиш один раз, кажуть, що симпатичний, — ось такий славний чоловік за помірну ціну найме однокімнатну квартиру на тривалий термін.

Тоді я ще не знав, що веду даремні розмови, марно товчу воду у ступі, бо квартира мені більше не знадобиться.

³ Давньовірменська мертва мова. (Прим. ред.)

3

Симпатичний чоловік з невеличким шрамом на вилиці, віку Ісуса Христа, упевнено перетнув залу кав'ярні і підійшов до столика, за яким сиділа молодша від нього років на п'ять жінка. Вона вдивлялася у денце чашки, наче сама собі ворожила на кавовій гущі, і чоловік спитав з геніальною простотою:

— Шампанського вип'ємо?

Вона звела на нього тернові очі — не чорні, як співається в пісні, а кольору ще не достиглого терну із синіми і зеленими переливами. У неї були зовсім білі губи, наведені білою помадою, і білі перламутрові тіні аж до тонесеньких брів — так досягається разючий ефект очей.

— Вип'ємо, — так само просто сказала вона.

Я взяв шампанське і під ревливим поглядом Катрусі налив два келихи.

— Ох, як усім цікаво, — сказала моя чарівна візаві.

— Головне... — гіркаво-солодкий запах французьких парфумів завжди мене хвилював, — *bien faire et laisser dire*⁴.

— *Bien ou rien*⁵, — сказала вона.

— О Боже, хоч негайно у ліжку.

— Ви не схожий на сексуального маніяка. Інакше я не погодилася б з вами пити шампанське.

— Бачте...

— Оксана. Можете називати мене Саною.

— Бачте, Сано, цих навіженців розпізнають, коли вже запізно.

— На жаль, так, — сказала вона. — Але це не про мене.

— Ви добрий психолог?

— Ні, поганенький сексопатолог.

У мене шампанське ледь не пішло носом.

— Ви здивовані? — спитала вона.

— Я думав, це чоловіча професія.

— Чоловіки якраз мало у цьому тямлять.

Чесно кажучи, я трохи розгубився. Наскочив чорт на відьму і не з того краю почав. Але й відступати було не з руки.

— Тепер мені зрозуміло, чому ви так легко погодилися зі мною випити.

— Чому?

— Професійна цікавість. Адже з красивою жінкою не так легко познайомитись.

— Не вгадали. Просто я бачу, що у вас є на те серйозна причина. Тому ви й підійшли без комплексів. Хіба ні?

— Ваша взяла, — сказав я. — Причина справді серйозна. Того вечора, коли я вперше вас побачив, ми сиділи втрьох он за тим столом, пам'ятаєте?

Вона запалила сигарету і з цікавістю дивилася на мене. Цівочка диму соталася з-поміж її загострених пальців, які ледь помітно тремтіли.

— Потім, десь уже під кінець, до нас приєдналося ще двоє. Ви їх не пригадуєте?

— Ні. Я запам'ятала тільки вас. І то *en gros*⁶.

— Я розумію, що це не був *coup de foudre*⁷, — сказав я, дивлячись їй глибоко в очі. — Але мені приємно, якщо це так. І все-таки дуже хотілося б, Сано, аби ви згадали тих хлопців. Ну, може, одяг, якась дрібничка... жест, годинник на руці.

— Ви що — з міліції? Ніколи не повірю, — сказала вона.

— Я не знаю, який ви сексопатолог, але психолог справді непоганий. Я не з міліції, Сано.

— Щось сталося?

— Поки що не знаю. Але цілком можливо.

— Ще пам'ятаю того... на Чапаєва схожий. І потім... якщо ті двоє прийшли під кінець, то, напевно, мене вже не було.

— І це можливо. Річ у тім, Сано, що тут є і ваша вина.

— Моя?

— Так. Коли ви пішли, я вже не бачив, що діялося навколо. Я просто осліп.

— Не перебільшуйте.

— Це правда.

— Якщо це правда, — сказала вона, — то я спокутую свій гріх. Що я повинна зробити?

Я зміряв її очима, ніби прикидаючи, що вона може зробити.

— Не тепер, — сказала вона.

— Що не тепер?

— Те, про що ви подумали. І щоб спокутувати гріх, треба знати міру своєї вини. Що, власне, сталося?

— Щез один чоловік, — сказав я.

Вона вся стислася і ледве не розхлюпала вино зі свого келиха.

Я знав, що Сана теж шукає якогось чоловіка, і знав, що йдеться тут про різних людей. Її реакція на мої слова була природною.

— Як... щез? — спитала вона.

— Так, як це трапляється завжди: був чоловік — і нема.

Що я ще міг сказати? Хіба те, що трапилось зовсім не так, як завжди, навпаки, сталося щось дике й химерне, що можна було пояснювати лише кволими здогадами та припущеннями. Адже той чоловік, який дав мені ключ від квартири, не з'явився ні через тиждень, ні через місяць. Ось уже лютий минув, а від нього ні звістки, ні звуку, ніякого знаку немає від нього, і цю невідомість — кажи не кажи — нікому збоку не досягнути, цю ваготу несе на собі тільки той, хто кожною клітиною тіла чує порожнечу чужого житла, таку німу порожнечу, хоч криком кричи: нема! Легше було б, аби знав чоловіка, тоді ще можна щось міркувати і з кимось радитись, а то ж геть безглузде становище: я не знав навіть його імені, не спитав тоді, бо й незручно було, адже виходило так, що ми вже знайомі, не даватиме ж тобі ключ від своєї оселі перший-ліпший зустрічний, та тепер я не міг згадати його бодай *en gros*, як каже моя загадкова візаві.

Ось чому я знов зачастив до «Трьох поросят», маючи надію щонебудь дізнатися про того чоловіка, та ще більшою несподіванкою стало для мене те, що й Іван Маловічко, і Сергій Приходько, і Василь Іванович не могли до пуття згадати, хто тоді з нами був, вони взагалі довго не могли допетрати, що я від них хочу, шукаючи торішнього снігу. Тобто вони туманно пам'ятали, що було товариство чимале (видно, коли я пішов, вони ще довго сиділи), був, здається, Петро Чоломбитько, художник, авжеж, ми ще говорили, що можна заночувати в майстерні, був начебто Степан Маківка, отой з філармонії, потім підійшов Бен, ну ти ж Бена, напевно, знаєш... Ще б мені Бена не знати. Я познайомився з ним випадково п'ятнадцять років тому, коли був ще студентом, тоді ми в ресторані «Метро» завелися через якусь фіфочку, і я хотів начистити писка цьому

здорованеві, я тоді так упився, що розмовляв мертвою латиною, а він, цей бугай, раптом позадкував переді мною і давай миритися: чого ти, мовляв, гарячкуєш, ну наб'єш мене, розквасиш пику, а що далі? — чи не ліпше нам взяти пляшчину й поїхати до мене, адже ресторан уже зачиняється, а ми посидимо ще по-людському й станемо друзями. Я так отетерів від його щирості, що за хвилину ми вже мчали в таксі на Святошин, а коли зайшли в його квартиру, то мені відібрало й мертву латину, і рідну. Всенька стіна була завішана спортовими медалями, бо той, кому я так поривався начистити писка, виявився чемпіоном Європи з боксу Віталієм Бендаловським.

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ